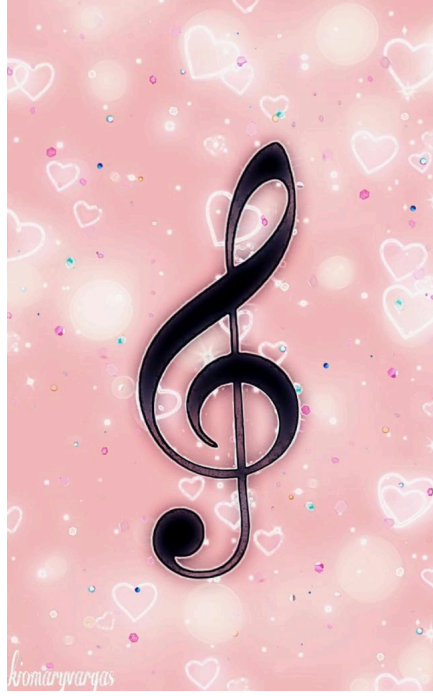

Nazire Ölümüne Sevmişken Seni Firuze

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 11 Ocak 2024

ÇOK KIYMETLİ ÂDEM HOCAMIN, FİRUZE İSİMLİ ŞİİRİNE YAZDIĞIM NAZİRE...

Ekseninde aşkın, Firuze:

Yetemediğim kadar cihana bu aşka da nasıl alışkın yüreğim.

Gül cemalin solarken gülden bozma bir külde saklı iken de yangın ve şiir ve sen Firuze.

İdame ettiğim aşkın kırıbacısın lakin yetmez.

İkame ettiğim hücremin de tek hayali nasıl da gözlerimden gitmez.

Yetmez ama asla da yetmeyecek:

Ve işte gözümden düşen yaşın hesabını soruyorum yasıma.

Senin de yasında yasa belliyorum bu özlemi.

Gözümden düşerken de aşk usul usul ve tek kıvılcımda firar ediyorum.

Bu beden bana fazla.

Sözcüklerse nazlı.

Söylenceler var insanların kulağına küpe:

Bense babadan tembihli.

Kurşun ağırlığında kalemim.

Lakin her kuşun da eti yenmez ve bilemediğim kadar hangi kuşa tekabül ettiğimi...

Bir yavru serçe yuvasında tutsak.

Bir kırlangıç çıığı yanan kubbesi şehrin.

Ve İstanbul sokaklarını mesken tutan martı nasıl da haşmetli Duruş ile kafa tutmakta bu aşka.
Hezeyanlar dolu gecenin rahminde bir açıp bir solan beisler.
Haram lokma geçmediği kadar boğazımdan haramdır bana yazılası şiirler ve her biri beklemede.
Firuze.
Göğün mintanını giyinen kadın.
Ey, Firuze:
Görmezden geldiğin sükûta erdiğin.
Firuze:
Ben zembilim.
Ben zemheriyim.
Ben öfkeli bir tohumum.
Ben dolgun bir başak.
Boynumsa Allah katından nasıl da kıldan ince...
Mahkûmu olduğum bu aşk, şafak saydığım.
Melun gece sisli şehrin ölgün yorganı.
Ve ithamlar.
Ve itirazlar.
Alaveresi cihanın al benisi hayatın bense nasıl da uzağındayım.
Külliyemde yangın çıktı külümden doğdum bu gece.
Külliyen de yalandır seni sevmediğim.
Unutulduğum ise bir romandır.
Kıta lar aştım yetmedi.
Kıta larca şiir yazdım ve boğuldum imge bataklığında.
Yüreğim her atak geçirdiğinde...
Atıl yüreklerde esen rüzgâra muhalif.
Atık iken yazdığım yüzlerce sayfa ve uzay çöplüğüne gönderdiğim.
Yangın ertesi düştüm bu yola:
Yaz yaz...
Yağmaladığım duygular...
Sev sev...
Şiarım sevgi olsa ne ki kimden neyden ibaret ise hayat kökümünden kopamadığım kadar da seviyorum işte
bunca sevgisizliğe inat.
Bir rakımsın sen ulaşamadığım.
Bir rakamım ben:
Hem asal hem asi/l.
Duygularım ve şiirlerimse üç noktalı.
Noktanın yaptığı zulmü bana öğretti hayat ve tek noktadan ibaret olduğum kadar bir ömür nokta
koyduğum ne varsa bana babadan miras.
Kuyunun çektiğim suyu bitti.

Ve işte bir şiir daha burada bitti...

Gözüm yollarda:

Neredesin Firuze?

Yeti bataklığında bir yetimim mademki...

Kaybettiğim tüm maçlarda kendi kaleme gol attığım kadar da sırtladım ben bu yalnızlığı.

Yanık kokan şiirlerim.

Yadımsa dünde saklı ne varsa meylettiğim.

Esen rüzgârsa kırbacım ve canım yandıkça daha çok sevip daha çok yazıp acı çektiğim...

Kulvarımda öncüyüm.

Yüz görümü bir şiirden arda kalan ve işte hüznün reçetemsin, sen Firuze.

Ömrümü adadığım tüm sevdiklerim nasıl da uzaktalar benden.

Benlik bir söylem değil bu çünkü evren sevgisizlikle boğulmakta.

Ederim var ya da yok.

Atar damarımsa pompaladığı hüznün ve sözcük.

Öykümden derlediğim yüzlerce öykü.

Ölümünse soğuk yüzü.

Ve işte örtündüğüm binlerce şiir.

Kaile almasan da beni biliyorum ki: bu yorgun beden bir gün infilak edecek ve geride ne şiir kalacak ne kalem ne de sen...

Atıl bir gizin öncüsü.

Batıl sözcüklerin de tutulmuşken nutku.

Adaklar adadığım.

Bağrımdaki yangını da söndüremediğim çok aşikâr.

Ölümüne sevmişken seni, Firuze...

Ve de ölümüne yazarken...

Kutsalıma emanetsin: iki cihanda da aziz ol ve gördüğün her üç noktada ben aklına geleyim.